

Sygn. akt I UK 301/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania B. F., B. M., G. M., K. M.,
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 lutego 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...), Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w C. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 grudnia 2014 r., którym zmieniono decyzję organu rentowego i ustalono podleganie przez B. F. ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 sierpnia 2013 r. z tytułu zatrudnienia w M. K. M., B. M., G. M., s.c. w K.. Sąd drugiej instancji zaaprobował ustalenie Sądu pierwszej instancji co do wykonywania przez ubezpieczoną umowy o pracę zawartej z odwołującym się płatnikiem składek od dnia 1 sierpnia 2013 r. w charakterze kelnerki w pełnym wymiarze czasu pracy w miejscowości K., z wynagrodzeniem miesięcznym 1.600 zł brutto, w związku z czym została objęta ubezpieczeniami społecznymi począwszy od dnia 1 sierpnia 2013 r. na podstawie zgłoszenia dokonanego przez płatnika w dniu 7 sierpnia 2013 r.

Skarga kasacyjna organu rentowego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.) przez uznanie zawartej umowy o pracę za tytułu do ubezpieczeń społecznych i niezastosowanie w sprawie art. 58 § 2 k.c. i art. 83 k.c. oraz art. 5 k.c. mimo stwierdzonego rażącego naruszenia przepisów kodeksu pracy dotyczących nawiązania stosunku pracy (art. 178 § 1, 229 i 237³ k.p.) oraz mimo działania ubezpieczonej nakierowanego na uzyskanie tytułu do ubezpieczeń społecznych i osiągnięcie wysokich świadczeń z ubezpieczenia chorobowego w związku z urodzeniem dziecka oraz na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c., przez niedokonanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego z punktu widzenia zasad współżycia społecznego a w szczególności nieuwzględnienie interesu publicznego i zasady solidarności ubezpieczonych na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych.

Skarżący organ rentowy wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej. Podał, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych odnoszą wysokość składek do wypłaconego wynagrodzenia i w rzeczywistości odwołują się do takiego przełożenia pracy i uzyskanego za nią wynagrodzenia na składkę, które pozostaje w harmonii z poczuciem sprawiedliwości w korzystaniu ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego zarówno w zakresie zgodności z prawem, jak i zasadami współżycia społecznego. Stwierdził, że „Zawieranie umowy o pracę w ciąży z naruszeniem podstawowych obowiązków wynikających z prawa pracy np. brak wstępnego orzeczenia o zdolności do pracy, czy też nieprzeprowadzenie wstępnego szkolenia bhp, pozostawanie w stosunku pracy i wykonywanie umowy o pracę przez krótki okres czasu przed porodem jako celowe działanie, zmierzające i faktycznie powodujące osiągnięcie wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z porodem przez znacznie dłuższy czas niż okres opłacania składek, nie powinny być akceptowane na gruncie systemowych, aksjologicznych i moralnych wartości oraz zasad prawa ubezpieczeń społecznych, ale powinny być kwestionowane jako niezasługujące na ochronę, gdyż sądy nie mogą i nie powinny być bezsilne wobec praktyk ewidentnie instrumentalnego

nadużywania prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Nie jest możliwe, mając na uwadze doświadczenie społeczne, życiowe, zasady logicznego myślenia aby kobieta w ciąży mogła wykonywać umówioną pracę przez 10 do 12 godzin. Tymczasem w niniejszej sprawie ubezpieczona uzyskała tytuł do ubezpieczeń społecznych działaniami naruszającymi podstawowe zasady prawa pracy wynikające z art. 178 § 1, art. 229, art. 237³ kodeksu pracy. W szczególności powinien być respektowany na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych interes publiczny i zasada solidarności ubezpieczonych, które w niniejszej sprawie nie znalazła wystarczającej ochrony. W zaskarżonym wyroku powyższe zasady nie znalazły odzwierciedlenia skoro wysokość uzyskanych przez Ubezpieczoną świadczeń z ubezpieczenia społecznego jest wyższa od sumy opłaconych składek o około 1300% (wyliczenie w załączniku do skargi). Okoliczności te wskazują na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także ta, w której skarżący powołuje się na oczywistą zasadność jej podstaw, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego uzasadnienie przyczyn kasacyjnych nawiązuje tymczasem do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń, zbudowanej na krytyce oceny dowodów. Te kwestie nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

I.n